Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 13. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 21-го СІЧНЯ 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 21, 1982 No. 13. VOL. LXXXIX.

У Філядельфії відбудеться свято Самостійности

Посадник Філядельфії Вілліям Й. Ґрін передає 14-го січня 1982 року проклямацію Дня Української Самостійности голові філядельфійського УККА проф. Петрові Стерчові. Члени делеґації (зліва): Дмитро Ткачук, д-р Микола Ценко, інж. Михайло Нич, проф. Наталія Пазуняк, посадник В. Ґрін, Володимир Василащук, проф. П. Стерчо, Віра Кліш і Марія Касіян.

Філядельфія, Па. (Відділ УККА). — Керівні органи Відділу УККА у Філядельфії завершили підготову до гідного відзначення річниць проголошення самостійности й соборности Української Народної Республіки в 1918 та 1919 роках.

Святкування відбудуться у неділю, 24-го січня 1918 року. Розпочнуться вони Божественними Літургіями в усіх українських церквах, а зокрема Архиєрейською Службою Божою в українському католицькому Митрополичому соборі о год. 10-ій ранку та в українській православній катедрі св. Володимира о год. 10:30 з участю ветеранських, молодечих і інших організацій з їхніми прапорами. Архиєрейську Службу Божу відправить Преосвященний Владика Роберт Москаль, а православну — новий настоятель катедрального храму о. прот. Олексій Лімонченко.

Святочна академія відбудеться того ж дня в авдиторії Середньої школи для дівчат, при Брод і Олні вулицях. Святочну промову виголосить начальний пластун проф. д-р Юрій Старосольський, рецитуватиме Наталка Ковалишин, а мистецьку частину виповнить всеціло український чоловічий хор „Прометей" під дириґентурою Михайла Длябоги, з участю піяністки Ірени Пелех.

Святочна академія почнеться точно о год. 3:30 по полудні, бо на той час прибуде посадник міста Філядельфії Вілліям Й. Ґрін у товаристві кількох членів Міської ради. Вже 14-го січня 1982 р. посадник прийняв делеґацію Відділу УККА, на чолі з проф. д-ром Петром Стерчом, і видав проклямацію Дня Української Самостійности, що її він сам прочитає на святочній академії. У зв'язку з цілорічним святкуванням 300-річчя міста Філядельфії, Відділ УККА надасть Вілліямові Ґрінові грамоту Мужа Року Достойний гість заповів, що залишиться на концерто

(Закінчення на стор. 3)

В Торонто відбулася маніфестація солідарности з в'язнями

Торонто, Онт. — У вівторок, 12-го січня 1982 року, тут відбулась маніфестація солідарности з українськими політичними в'язнями, що її влаштували Рада Прихильників „Анабазіс", Спілка Визволення України та молодь Вільного Козацтва.

Участь в маніфестації, яка відбулась перед будинком міської ратуші Торонто в годинах від 10-ої ранку до 10-ої вечора, взяло участь понад 50 осіб, які носили транспоранти з підтримкою прав України та висловами солідарности з українськими політичними в'язнями. Учасники провели там же голодівку. До учасників промовив представник посадника міста Торонто, який склав їм в імені посадника привіт. Прохожим роздали учасники маніфестації 2,000 летючок.

Про цю подію подали вістки місцеві телевізійні та радіові станції, як теж газети „Ґлоб енд Мейл" та „Торонто Сан".

Цією маніфестацією в 10-ту річницю арештів в Україні проводив колишній політичний в'язень Валентин Мороз.

Померла св. п. проф. Іванна Приймa

Ню Йорк, Н. Й. — У вівторок, 19-го січня 1982 року, тут померла ненадійно по короткій і тяжкій недузі св. п. проф. Іванна зі Шмериковських Прийма, відома в Україні концертова співачка (меццо-сопрано) і піяністка, педагог, а в З'єднаних Стейтах Америки керівник музичного відділу у ексклюзивній школі Ґреґам Ейкс у Палм Біч на Флориді, аж до свого відходу на пенсію.

Маючи високу музичну освіту, Покійна займала керівні пости пов'язані з діяльністю музики і мистецтва.

Св. п. І. Прийма родом з Надвірної в Галичині. Закінчила Львівську консерваторію, пізніше вчилася в Парижі. Давала самостійні концерти у Львові, Варшаві, Кракові; була концертмайстром у Львівському оперному театрі (1942-43), учителем співу у Львівській консерваторії, а на еміґрації у Монтреалі, Канада, Українському Музичному Інституті в Ню Йорку, працювала також в малярстві (абстрактні композиції). За свою працю і активність Покійна була загальношанованою у громаді особою і авторитетом у справах музики і мистецтва.

Залишила в жалобі дочку Рому з родиною, велику сім'ю Шмериковських й дальшу родину.

Панахида заповіджена на п'ятницю 22-го січня у похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку при 129 Схід 7-ма вулиця, а похорон на суботу, 23-го січня на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку.

Велика Британія акцептує нову канадську конституцію

Лондон, Англія. — „Патріяція" канадської конституції наближається до завершення. Спеціяльний комітет британського парляменту, зложений з представників усіх фракцій у парляменті, схвалив однодушно надісланий канадським федеральним урядом проєкт й передав його до парляменту на рішення пленуму.

Згідно з обов'язуючою процедурою пленум парляменту відбуде три читання запропонованого йому проєкту, й тоді відбудеться остаточне голосування. Після того голосування прийнятий текст буде пересланий до канадського парляменту в Оттаві. Тим своїм актом британський парлямент не лише одобрить запропонований йому текст, але й зречеться та передасть канадському федеральному парляментові всі і виключні права ухвалювати додатки до конституції, чи змінювати її. Дотепер це право було застережене за Британським парляментом у Лондоні згідно з Північноамериканським актом з 1867 року, наданим британським парляментом, який правив дотепер за конституцію Канади. Схвалений тепер текст конституції є виключно канадським документом і тому його прийняття назвали в Канаді „патріяцією".

Прийняття нової канадської конституції буде однозначне з переданням Канаді всіх адміністраційних прав канадським установам, тобто повної беззастережної суверенности. Саме з уваги на цей момент значна частина англосаксонського населення в Канаді протиставилася впровадженні нової, зовсім канадської конституції.

ПРЕЗИДЕНТ ОБОРОНЯЄ ПОЛІТИКУ ЗСА

Вашінґтон. — В своїй сьомій пресконференції, яка була повністю передана по телебаченню, Президент ЗСА Роналд Реґен підкреслив, що, не зважаючи на різні помилки, його і його Уряду політика оправдала себе. Більшість запитів, поставлених йому, торкалися внутрішніх проблем американського життя.

У відповіді на запит у справі подій у Польщі і фактичної інтервенції СССР у її внутрішні справи Президент заявив, що справи там не поправляються й ЗСА не можуть довго чекати на ту поправу.

З внутрішніх справ ЗСА центральним питанням була справа зростаючого безробіття. Зростаюча господарська рецесія, ослаблення внутрішнього ринку й звужування закордонного викликують звільнювання робітників з праці. Висота безробітних дійшла до 8,9 відсотка всієї робочої сили ЗСА і є небезпека, що число безробітних ще якийсь час зростатиме. Одначе Президент вважає, що було б недоцільним і шкідливим попадати в паніку й міняти господарську політику бюджетових скорочень і обмежень у державних видатках. Політика та починає давати корисні наслідки і Уряд буде її продовжувати. Інфляція вже дещо впала і прийнята урядом програма почала з успіхом працювати.

Інші питання з внутрішнього відтинка торкалися положення чорного населення ЗСА і Президент при цій нагоді підкреслив виразно свою ворожу поставу до будь-яких форм дискримінації та заявив, що всі люди, які жили виключно із соціяльного забезпечення і інших форм суспільної допомоги, будуть і надалі ту допомогу отримувати, а скорочення матимуть місце тільки у випадках, коли дані особи матимуть ще й інші джерела на прожиток.

З відповіді Президента на питання в справі Польщі було видно, що Уряд Реґена пильно слідкує за розвитком ситуації в Польщі й готовий реаґувати на дальше її погіршення, хоч не сказав як. Він сказав, що „ми вважаємо, що дотеперішні наші заходи зробили враження, деякі інші заходи ми покищо тримаємо в резерві і вони будуть розглянені, коли прийдеться застосувати дальші кроки".

Уряд ЗСА, як сказав Президент, з увагою приглядається розвиткові подій на Середньому Сході, але в ніякому разі він не буде ставляти вимоги до заінтересованих сторін полагодити справи до означеного речинця. Америка допоможе в розв'язуванні тих складних проблем.

Одне з кінцевих питань, поставлених Реґенові в часі конференції, торкалося справи озброєнь, якій Президент присвячує багато уваги. У своїй відповіді він виявив надію, що зброя не буде вжита і сказав: „Я твердо вірю, що ціллю нашого озброєння є недопустити до вжиття зброї. Бо якщо мілітарна оборона добре поставлена зброї не треба вживати".

ПОЛЯКИ СУМНІВАЮТЬСЯ У СКОРЕ ЗАКІНЧЕННЯ КРИЗИ

Варшава, Польща. — Кореспондент щоденника „Ню Йорк Таймс" Джан Дартон інформує з Варшави у виданні газети з 19-го січня ц.р., що велика більшість польського народу дуже скептично сприйняла чутки, що мовляв, Військова рада національного спасіння задумує вкоротці, правдоподібно вже 1-го лютого, проголосити знесення воєнного стану в Польській Народній Республіці і звільнити з ув'язнення керівника вільної профспілки „Солідарність" Леха Валенсу і численних його співробітників. Передумовою звільнення мала б бути згода профспілкових діячів не займатися в майбутньому політикою і погодитись на переговори з урядом.

Інші потягнення уряду Войцеха Ярузельского радше вказують на затіснення режиму, проти чого, як відомо, запротестував примас Римо-Католицької Церкви в Польщі Юзеф Ґлемп і польський єпископат. У проповіді, виголошеній в неділю, 17-го січня, архиєпископ Ґлемп нап'ятнував Військову раду за чергові арешти профспілкових діячів і критиків теперішньої поведінки уряду. Архиєпископ зокрема таврував тактику двоподілу спільноти на „добрих" і „недобрих", на „прихильників" і „ворогів" комуністичної системи і збирання підписів під петиціями льояльности до уряду. Архиєпископ Ґлемп в кінці проповіді підкреслив, що Церква й надалі буде посередничати між урядом і вільною профспілкою, якщо її уряд визнає і висловив надію, що Папа Іван Павло II відвідає вже в найближчому майбутньому Польщу і причиниться до заспокоєння загальної ситуації.

Вміжчасі, Польща, не зважаючи на інтенсивну допомогу різних західніх харитативних установ, голодує. Брак харчових продуктів, кажуть кореспонденти, такий дошкульний, що полякам приходиться вистоювати в черґах за харчами по вісім й більше годин. Деякі політичні спостерігачі кажуть, що не ув'язнення, не заборона діяльности для профспілки „Солідарність", не проголошення воєнного стану, а саме брак харчів, голод, може допровадити до громадянської війни в тій країні. На їхню думку, першим завданням В. Ярузельського повинна бути реформа, яка зліквідує голод, що з великою швидкістю поширюється в Польщі.

Запитаний на пресконференції заступник прем'єра Мечислав Раковскі заявив, що в урядових колах ще нічого не говорилося про відвідини Папи до Польщі, але його радо вітатимуть усі прошарки спільноти. Відповідаючи на запит, що він думає про втечу його рідного сина, який попросив політичного азилю в Західній Німеччині, М. Раковскі заявив, що це і є ілюстрацією сьогоднішньої Польщі — прірви між поколіннями.

Казуо Накаї, українознавець з Японії перекладатиме Шевченка і Дзюбу

Мгр Казуо Накаї та Мирон Сурмач на відвідинах у редакції.

Джерзі Сиmi, Н. Дж. (Л. В-а). — Як і повинно бути незвичайно і святково перед приходом Нового року, так незвичайно і з іскорками святковости зустріла редакція гостей тут, у середу, 30-го грудня 1981 року, — підприємця і пасічника Мирона Сурмача і його молодого приятеля, 33-річного японського шевченкознавця і українофіла мґра Казуо Накаї. Прибули вони тому, що мали про що цікаве розповісти. Це була розповідь К. Накаї про його працю, з якої наглядна користь і для української і для японської культури.

У цьому відношенні молодий вчений Казуо Накаї є першопроходцем, піонером, одним із двох українознавців у Японії, які знають про Україну не з російських джерел, чи через перекладну літературу іншими мовами, а таки з українських оригіналів.

Член УНІГУ — Українського Інституту Гарвардського університету протягом кільканадцяти місяців Казуо Накаї на стипендію Фулбрайта закінчує тут, у Бостоні, маґістерську тезу і бере активну участь у науковому й культурному житті місцевого українського академічного осередку. До Ню Йорку він прибув на кілька днів, щоб бути учасником триденних нарад Асоціяції вчителів Слов'янських і Східньоевропейських Мов (ААТСЕЕЛ) та відвідати інші наукові установи в Ню Йорку. Принагідно К. Накаї відвідав свого приятеля М. Сурмача, з яким познайомився при цікавих обставинах і заприятелювався.

Мирон Сурмач, сеньйорсоюзовець і сеньйор українських крамарів у Ню Йорку, леґендарний серед українських поселенців довголітній власник не менш леґендарноє „Сурми", розповідає вже не перший раз, як відбулося його перше знайомство з Казуо Накаї. Вченому з Японії потрібно було словників, українсько-англійського Андрусишина і українсько-німецького проф. З. Кузелі та каталогу „Сурми". Він і написав листа до книгарні в Ню Йорку і зворотною поштою дістав відповідь в січні минулого року, що словник продається аж за сто долярів, але якщо К. Накаї буде такий гречний і приїде до Ню Йорку, зустрінеться тут з М. Сурмачем і з українською громадою в п'ятницевій програмі Літературно-Мистецького Клюбу, то словник К. Накаї може дістати за три доляри або і даром.

З гумором розповідає К. Накаї, що це була дуже інша відповідь, яку він у такому випадку очікував би, і вона його заінтриґувала. Між ними розпочалося листування; і дійсно, 7-го липня минулого року відбувся такий вечір у ЛМК, де вчений з Японії К. Накаї говорив про українську академічну громаду в УНІГУ, а М. Сурмач дав спогади про минулі роки в Америці його і таких, як він — піонерів.

Відтоді вони приятелюють. М. Сурмач залюбки ділиться таємницями пасічництва з молодим ученим з Токіо, познайомивши досі його з усіма „трьома мільйонами" бджіл Сурмача. Зі самим пасічником-купцем довгими годинами К. Накаї веде розмови по-українському. Власне таких конверзацій, — каже молодий японський вчений, — йому дуже бракуватиме в Токіо, куди він повертається в березні цього року, щоб працювати там викладачем — учителем. В Японії йому досі, на жаль, не пощастило познайомитись із жодним українцем, бо їх або там нема, або так зникомо мало, що на них натрапити дуже тяжко.

Українська мова нашого гостя добра, хоч висловлюється він повагом і обережно, щоб не робити либонь промахів. Говорить К. Накаї залюбки про те, як все це розпочалося. Він студіював російську історію в Токіо в університеті і згодом писав маґістерську працю про селянські рухи 1917-1920 рр., вивчаючи теж ці рухи в царській Росії цього і минулого століть. Звичайно, у цьому випадку він натрапив на селянські повстання в Україні, бо таких було найбільше. Це скерувало його в

(Продовження на ст. 3)

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ

З уваги на 64-ту річницю проголошення встановлення незалежної української держави, що припадає на 22-го січня, Головна Канцелярія УНСоюзу і в-во „Свобода" будуть в той день закриті. Останнє число „Свободи" в цьому тижні появиться з датою п'ятниці, 22-го січня.

У світі

КОНСТИТУЦІЙНА РАДА ФРАНЦУЗЬКОЇ республіки, яка виконує завдання конституційного суду винесла рішення у справі націоналізації, плян якої випрацював соціялістичний уряд, а парлямент який має велику соціялістичну більшість, затвердив його. Конституційна рада відхилила цілий ряд постанов того закону і тим самим уневажнила їх та видала рекомендації у справі поширення інших. Рішення Конституційної ради припинить на короткий час переводження націоналізації різних галузей господарського життя, але уряд Франції вже заповів, що в дуже короткому часі будуть виготовлені поправки, що їх вимагає Конституційна рада, й націоналізацію буде поновлено. Одною із головних вимог Конституційної ради є ревізія метод і висоти відшкодування. Після переведення вказаних радою змін держава мусітиме значно більше заплатити власникам націоналізованих підприємств як це було пляновано.

ОФІЦІОЗ СИРІЙСЬКОГО УРЯДУ В ДАМАСКУ, щоденник Тіхрін, повідомив, що у висліді останніх конференцій, що їх відбув у Москві міністер закордонних справ віцепрем'єр Абдель Галім Хаддам, Москва погодилася на значне збільшення достав зброї до Сирії. Достави ці мають триватии, доки Сирія не стане найбільшою збройною потугою в арабському світі. Після того Сирія, як сказав Хаддам, приступить до „відбирання кожного сантиметра арабської території".

У КАЇРІ ПЕРЕБУВАЄ ДЕЛЕҐАЦІЯ ІЗРАЇЛЯ НА ЧОЛІ з міністром оборони Аріяльом Шароном. Одним із завдань тієї делеґації є остаточно приготовити й уточнити пляни передачі Синайського півострова Єгиптові. Міністер Шарон висунув пропозиції невеликої ректифікації узгідненого вже перед тим між урядами обидвох країн кордону. Йдеться про невелике місто Рафаг, що на кордоні провінції Ґази над Середземним морем. На підставі дотеперішнього пляну кордон ділить те місто на дві частї: ізраїльську та єгипетську. Ізраїль пропонує пересунути лінію кордону так, щоб місто не ділити та щоб воно було повністю в складі Ґази, а разом з Ґазою — у складі Ізраїля, а за те уряд Ізраїля відступить Єгиптові відповідно велику територію в іншому місці. Якщо Єгипет не погодиться на це, то Ізраїль пропонує другий варіянт, а саме — прилучення того міста повністю до Єгипту. Крім цього Ізраїль пропонує, щоб міжнародна формація, яка буде захищати новий кордон і прикордонну смугу перебрала під свою контролю два острови в затоці Аґаба. Ці два острови — це Тіран і Санафір, які колись належали Савдійській Арабії, але які вона передала Єгиптові 1950 року. Тоді Савдійська Арабія побоювалася ізраїльської збройної аґресії на них і їхнього включення у державні кордони Ізраїля й тому воліла заздалегідь передати їх Єгиптові.

ВЖЕ В ПЕРШІЙ РУНДІ ВИБОРІВ НА ПРЕЗИДЕНТА в Фінляндії соціял-демократичний кандидат Мауно Коївісто здобув таку рішучу перевагу, що має запевнений вибір на нового президента тієї країни. Дотеперішній президент Урго Кекконен після 25 років зрезиґнував у віці 81 року з огляду на таку важку артеріосклерозу, що він уже був нездібний працювати. Всіх кандидатів у виборах на президента було вісім. Одначе тільки п'ять із них зібрали більше як десять на всіх 301 електів. Комуністичний кандидат дістав 33 голоси, тобто майже точно десять відсотків. Коївісто походить із простої родини, своєю працею добився посту директора Державного банку Фінляндії. Має він 58 років віку і з молодости належить до соціял-демократів. Він був декілька разів прем'єром фінляндського уряду й на тому пості завжди вів праґматичну державу політику.

В Америці

В ЛОС АНДЖЕЕЛЕСІ, КАЛІФОРНІЯ, ВІДБУЛИСЬ демонстрації під консулятом Німецької Федеративної Республіки. Демонстранти протестували проти невтрального становища західньонімецького уряду у відношенні до Совєтського Союзу і Польської Народної Республіки, головно її уряду, який, як відомо, проголосив воєнний стан в Польщі, майже зліквідував вільну профспілку „Солідарність", ув'язнив багато тисяч профспілкових активістів тощо. Речники демонстрантів заявили кореспондентам, що брак солідарности в бльоці західніх альянтів використовує Москва і що тепер якраз є добра нагода застосувати бодай економічні санкції, щоб показати комуністичному бльокові, що він без достав Заходу не зможе обходитись. Демонстрацію влаштовувала Балтицько-Американська Ліґа Свободи для підтримки „Солідарности".

РОСІЙСЬКІ МИТНІ УРЯДОВЦІ В ЛЕНІНҐРАДІ притримали американського конґресмена Криса Смита, республіканця з Ню Джерзі, заки дозволили йому продовжувати свій лет до З'єднаних Стейтів Америки. Урядовці закидали згаданому конґресменові, що він вивозить з СССР недозволені матеріяли, особливо листи жидівських родин до американських офіційних осіб, які нарікають, що совєтська влада не тільки не дозволяє їм виїхати на Захід, але також переслідує тих, які зголосили бажання еміґрувати. Конґресмен Смит заявив, що така сама доля спіткала конґресмена Джеймса Шенона, демократа з Массачусетс і двох речників Крайового комітету, який веде справи совєтських жидів, Джері Ґолдмана і Марка Левіна, коли вони переходили контролю в Ленінґраді, щоб відлетіти до ЗСА після дев'ятиденного перебування в СССР. Ґолдмана і Левіна перешукували окремо і дуже докладно, — заявив кореспондентам конґресмен Смит, який зустрічався в Москві і Ленінґраді принаймні з 60-ма особами яким совєтські чинники відмовили право на виїзд.

ЧОТИРИ ВІЙСЬКОВІ ДЖЕТИ ПІД ЧАС ВПРАВНИХ парадних летів над пустинею в Неваді експльодували і впали на землю. Усі чотири пілоти загинули на місці. Кореспонденти підкреслюють, що цікавим у цьому траґічному випадку є факт, що усі чотири пілоти були вправними летунами, які не перший раз переводили ці вправи і що якраз усі чотири джетові літаки, один за одним почали експльодувати і передньою частиною повною силою вдарились в землю. Військове командування переводить тепер докладні досліди, тим більше, що літаки типу „Тандербирд" не зударились із собою і навіть не зачіпили один одного. Вибухали один за одним, як запальні бомби, заявили кореспондентам очевидці.

АМЕРИКАНЦІ В ЗАГАЛЬНОМУ ВВАЖАЮТЬ, ЩО дотеперішня політика президента Роналда Реґена і його Адміністрації не поправила економії, але більше як половина запитаних заявили, що вони мають зрозуміння до цієї політики, тим більше, що демократична адміністрація залишила хаос на цьому відтинку, і що воліють почекати ще рік, заки зачне діяти „тактика Реґена". Опити у цій справі переводили щоденник „Ню Йорк Таймс" і „Сі-Бі-Ес-Нюз". Понад 14 відсотків запитаних заявили, що вони покищо не мають власної опінії у цій справі. Існуюча рецесія, на думку багатьох запитаних, дуже шкідлива для престижу Уряду і самого Президента, і Р. Реґен повинен докласти всіх зусиль, щоб зробити зворот до кращого.

ПІД ЧАС ДЕМОНСТРАЦІЇ КУБИНСЬКИХ втікачів в Маямі, Фльорида, в суботу, 16-го січня, дійшло до сутичок поміж поліціянтами і демонстрантами, у наслідок яких поліція заарештувала 34 особи. Демонстранти протестували проти рішення Служби іміґрації і натуралізації депортувати до Куби втікачів Андреса Родріґеза Гернандеза і Кляру Нунез. Речники кубинської громади в Маямі внесли скаргу до Міської управи, проти „брутальности" поліції.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Роки рішень

„Ми стоїмо на роздоріжжі. Чи ми прагнемо світу, сповненого зростаючої свободи, співпраці й безпеки, чи світу зростаючих переслідувань, ударів і страху", — сказав державний секретар ЗСА у своїй промові в Брюсселі після конференції міністрів закордонних справ НАТО.

Власне в цьому ціла суть сучасної ситуації і цілого конфлікту між Сходом і Заходом, між вільними країнами світу, а російською імперією — Совєтським Союзом і його вільними і невільними сателітами. Всі розходження й конфлікти зводяться до того, що ми змагаємо до побудови світу вільних народів і вільних людей у власних суверенних державах, а чи ми годимося на старшування одного над одним, на існування „старшого брата", що наказує і молодших, що його слухають, чи ми згідні на роздирання народу на кляси, які приречені взаємно себе винищувати та чи ми готові свої думки, свої уподобання, свої почування підпорядкувати монопартії і її верховодам. За це йде сьогодні боротьба і в наших роках та наших очах западе рішення у цьому великому конфлікті.

Найбільшою помилкою було б злегковажити собі це, або, як каже український нарід, за деревами не бачити лісу, за малими подіями й їхніми фрагментами не бачити глибоких і вагомих історичних процесів. „Польща є тільки ілюстрацією, а історія Европи вчить, що найбільшою помилкою в поступуванні з узброєними до зубів агресорами є ігнорувати їхні ламання міжнародних умов та поступати так, неначе б нічого не сталося".

Власне конференція у Брюсселі дала багато матеріялу для науки. Вона була присвячена подіям в Польщі, розгулові червоної солдатески, яка з волі Москви намагається накинути свому рідному народові подвійне ярмо: комунізму й російського імперіялізму. Для деяких учасників тієї конференції — це був тільки польський епізод, який можна й треба використати для власних цілей, як у випадку західньонімецького канцлера Гельмута Шмідта, для інших, як для грецького соціялістичного прем'єра Андреаса Папандреу — це засіб для розреклямування своєї справи, свого конфлікту з Туреччиною, але були й такі, які виразно усвідомили собі, що тут ідеться про ланку неперервного російського ланцюга, тобто про послідовне поступове й тотальне підпорядкування собі територій і народів нашої землі. Гейґ належав до тих останніх. Завдяки їм і виступові Гейґа після конференції на широкому публічному форумі світ міг побачити цілу проблему у її реальних вимірах, а не забарвлену різними бічними, короткозорими й короткотривалими міркуваннями, чи страхом.

Сьогодні не йдеться про тотальне панування Росії у Польщі, чи іншій сателітній країні. Сьогодні йдеться про протиставлення двох ідей і двох світових систем. Гейґ у своїй промові в Брюсселі представив це так: „Існування вдалих промислових демократів Заходу є рішучим запереченням совєтського комунізму. Наш постійний проґрес, навіть з усіма нашими помилками, значить, що совєтська система ані не — потрібна, ані не — неминуча".

Ціла злива совєтської пропаґанди та пропаґанди заголюканих марксизмом і відсталих від проґресу нашої доби численних інтелектуалів і псевдоінтелектуалів не всилі заперечити того факту, що совєтська система — це чистої води продовження атавістичного російського імперіялізму з одного боку, — з другого, це невдачний експеримент, який будував понад шість десятків років і далі будує свою комуністичну систему на поті й крові людини і чим далі, тим менше він тій людині дає і тим більше нівечить та поневолює народи.

Одначе Гейґ був би нереальним, якщо б він не бачив, що багато людей на Заході, навіть тих на вершку суспільних і політичних пірамід, цього не бачить. І тому він звертається до них: „Поза долею Польщі, поза стосунками Схід-Захід ми мусимо остаточно запитати себе, які наслідки для нашої самопошани матимуть ті процеси, якщо ми не відповімо на них спільним фронтом. Заходові часто закидають, що він є тільки колекцією консументських суспільств. Чи ми направду такі ситі, або застрашені, що боїмося стати в обороні цінностей, які роблять життя вартим жити?" — запитав Гейґ себе і своїх слухачів, а в першу чергу політичних лідерів Заходу.

Небезпека для Заходу і для вільного світу взагалі не є тільки в СССР. Небезпека є в першу чергу внутрі Заходу і його суспільства. Небезпека є в тих людях, які обдурюють себе й інших, що з Москвою можна жити і мирно співпрацювати. Гейґ сказав: „Не важливо, які великі совєтські переслідування, кільки нуклеарних ракет має Совєтський Союз, не важливо кільки Афганістанів і Польщ заіснували, дехто ще й далі хотів би натискати на Захід, щоб радше поправити відносини зі Совєтським Союзом, як вимагати від Москви поміркованости у її поведінці".

Рішення в тих основних питаннях, які зумовлять дальший розвиток людського роду, прийдуть у найближчих роках, але того роду постава таких людей як Гейґ і його подібні є підставою до майбутніх перемог.

Роман Рахманний

НАЗУСТРІЧ ТИСЯЧОРІЧЧЮ ХРИСТИЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ:

2. МІЖ ЦЕРКОВНИМ МАКСИМАЛІЗМОМ І МІНІМАЛІЗМОМ.

Декларативно, на словах, українська всесвітня громадськість не прагне нічого іншого так гаряче, як єдности. Єдности думки в головних справах; єдности громадсько-організаційної; єдности в політичній діяльності та єдности церковно-релігійної. На ділі здійснити цю теоретичну вимогу чи це прагнення не так воно легко будь-якій національності, країні чи громаді. Але практичні вигляди на досягнення єдности в якомусь одному конкретному випадку можливі будь-коли, якщо є мінімальна добра воля учасників того руху до єдности.

Наближення офіційного тисячоріччя християнської України (себто роковини державницького акту князя Володимира Великого з 988 року про введення християнства, як офіційної віри в тій староукраїнській державі) спонукує нас усіх призадуматися над можливістю демонстрації єдности принаймні в цій справі. Ідеться про всеукраїнське відзначення тієї преважливої події силами й структурами двох головних українських віровизнань - Української Православної та Української Католицької Церков.

Добра воля

Представники цих двох Церков на пленарній сесії Секретаріяту СКВУ в Торонто ще в червні 1981 року схвалили конструктивну заяву про потребу підготовки і проведення спільного відзначування тисячоріччя офіційного „хрищення Руси-України". У принципі, по обох боках духовно-скляної завіси, що відокремлює вірних, духовенство і єпископати обох Церков, є позитивний підхід до цієї справи. Однак досі, коли друкуються ці рядки, кожна з цих сторін на відмінний лад пояснює цю „спільність" чи „єдність". А втім, навіть внутрі тих віросповідань є певні відтінки прагнень, вимог і сподівань.

Максималісти по обох боках прагнуть того, щоб з такої великої нагоди, як „988", друга сторона приєдналася до першої на базі чи в „дусі" християнства князя Володимира Великого." Натяк тут на те, що дана друга сторона визнала б непрямо свою „історичну помилку" і врешті стала б на „правовірні позиції...". Покищо немає ніяких познак на те, що будь-котра сторона українського екуменічного діялогу (якщо такий існує) чи подвійного українського монологу (що на ділі лунає) готова зробити такий „покаянний" крок.

Та й немає для цього будь-яких підстав.

Поперше, тисяча років тому християнство не було поділене на такі два ворогуючі, незгідні з самою Христовою наукою табори, які виникли значно пізніше. В полеміку між Римом і Візантією втягнено українських християн всупереч їх власним духовним і політичним інтересам. Сьогодні ті спори ще більшою мірою втратили свій глузд і тільки зміцнюють позиції тих духовно-політичних центрів поза Україною, які прагнуть тримати український народ під своєю духовною і політичною владою.

Подруге, Українська Православна і Українська Католицька Церкви розвинулися в суто національні українські духовні структури, що зазнали і зазнають кривавого переслідування від тих самих ворогів, а від „своїх" чужоземних верховних кіл вони не мають ніякої підтримки. Тому даремно вимагати від будь-котрої другої сторони в українському екуменічному діялозі якогось покаянного самозаперечення і підкорення першій.

Мінімалізм не вистачає

Стільки про „максималістів" і їхні вимоги. Але, як здається мені, в обох структурах є також „мінімалісти". Українську церковну єдність — зокрема з нагоди тисячоріччя Володимирського Акту — вони вбачають у згоді спільно відзначити цю подію в обмеженій формі. Мабуть резолюцію Єпископату і представників трьох Українських Православних Митрополій, схвалену на їхній нараді у Віннипезі 1981 року, можна зарахувати до ґрона вимог мінімалістів.

Ця резолюція пропонує всесвітні всеукраїнські ювілейні заходи тільки у формі „спільного одночасного Молебня всіх українців у діяспорі" та „спільних відзначень Ювілею з громадськими й науковими установами". Не згадуючи поіменно українських Церков, заява Єпископату і представників трьох Українських Православних Митрополій висловлює їхню надію на те, що не тільки Українська Католицька Церква в цілому, але й також українські протестантські віровизнання і українці римокатолицького обряду приєднаються до того „спільного святкування 1 000-річчя хрищення України". Заява закінчується сильним акордом: „Сподіваємось що... ми переборемо всі перепони кордонів та упереджень і святкуватимемо, як один могутній народ".

Виправданий реалізм

У цьому обережному мінімалістичному підході до складної проблеми українських міжцерковних взаємовідносин є помітний реалізм щирих українців та українок, які не хочуть, щоб

(Продовження на ст. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

„Осінь в золотих ризах"

Уперше я побачила пейзажі Михайла Мороза на виставці картин в Українському Народному Домі в Ню Йорку. Це, здається, був початок літа 1952 року. Пам'ятаю те сильне, незабутнє враження, яке справив на мене його експресіоністичний малюнок. Свіжі, яскраві фарби зеленого ліса, а посередині несподівано і сміливо закрутилося у вихрі барв сонця. Подібне „космічне" сонце я бачила у лондонській ґалерії, в одного з найоригінальніших пейзажистів Великобританії — Дж. М. В. Тирнера. Але фарби в англійського маляра були бліді, туманні, як сама Англія. Натомість барви у Мороза яскравились багатими кольорами України.

Розмах і сила

Проминули роки мого життя в Америці, і ось знову я побачила виставку картин Михайла Мороза у травні 1981 року в Українському Інституті Америки. Велика кількість картин (59) давала змогу зрозуміти розвиток нашого улюбленого художника, де американські краєвиди перетворювалися на українські. Техніка вражала розмахом і силою, а фарби дзвеніли як музика. Особливо, наче маґнет, притягував увагу динамічний період 60-тих років. Так хвилювала до болю картина шпилькового лісу в горах, де на дні прірви відчувався неспокій води і таємницею безодні тривожила біла пляма.

Маестро помітив моє захоплення його вогняною „Осінню" і зауважив, що подібна його картина є у Білому Домі в Вашінґтоні. Він оповідав мені про свої студії в 20-их роках у французькій Академії в Парижі, а потім про своє життя перед Другою світовою війною в Карпатах і вплив величної гірської природи на його творчість, про те, як його відвідували в горах у сороковому році відомі мистці і поети з Наддніпрянщини і ще багато цікавого. На цій виставці я познайомилася з милою дружиною маестра Мороза — Іриною. Вона ласкаво запросила мене побачити колекцію картин в їхньому домі на Статен Айленді. Я з радістю прийняла запрошення і одного теплого дня поїхала пароплавчиком з моєю мамою (Ніною Драй-Хмара) відвідати подружжя Морозів.

Гостинно і мило прийняли нас маестро з дружиною. А я, як зачарована, оглядала багату колекцію картин. Восени М. Мороз знову збирався малювати „Осінь в золотих ризах" (як він висловлювався), і я умовилась, що з їхнім поверненням додому у листопаді, знову зможу побачити цю ґалерію. З хвилюючим почуттям я удруге їхала до зачарованого будинку. Знову таке гостинне і дружнє прийняття, і такі зворушливі розмови про Львів, незабутній Київ і Париж.

Жовтогаряча осінь

Під час останньої Світової війни моя мама залишила наші цінні картини на переховування у Львівському Музеї та у наших друзів у Празі. Одна з цих картин була „Багряна осінь" Пентровського (відомого польського маляра).

І ось, я тепер дивлюся на жовтогарячу осінь Мороза, де все змішалося в експресії багатства кольорів, що разом творять чудову мозаїку розкішної природи (і небо, і вода, і листя) і в моїй уяві постає казка про жар-птицю і золотоверхий Київ.

Оксана (Драй-Хмара) Ашер

Іван Кедрин

ВІРНІСТЬ „ОСНОВНІЙ ГРАМОТІ УНСОЮЗУ"

Проголошене у „Свободі" з 8-го січня 1982 року „Ствердження" Головного Екзекутивного Комітету УНСоюзу з дати 29-го грудня 1981, — це документ, який перейде до історії цього нашого Батька-Союзу, як доказ, що сталася в ньому подія, якої не було за ввесь 88-літній час його існування. Переходив УНСоюз у цій своїй вже недалеко столітній історії різні кризи. Але завжди, в усіх тих кризах, це була одностайна, об'єднана найглибшим сантиментом до цієї своєї установи союзова громада. Це не були члени будь-якого „фінансово-забезпеченевого" товариства, а це були — і надалі у величезній більшості є — члени тієї рідної установи, яка справедливо дістала почесне ім'я „української заморської твердині" — і поки не наплила після Другої світової війни до Америки хвиля нових іміґрантів — ця наша заморська твердиня займалася всіма громадськими, культурними і господарськими справами. І по нинішній день обов'язує УНСоюз постанова „Основної грамоти-статуту" УНСоюзу, яка стверджує загальногромадський, культурницький і навіть товариський характер УНСоюзу — і ту цитату з „Основної грамоти статуту" наведено буквально у згаданому „Ствердженні" Головного Екзекутивного Комітету.

Ото ж, як сказано, бували різні кризи, але не було ніколи в УНСоюзі якоїсь такої „внутрішньої опозиції" яка переступала б межі права, ба навіть обов'язку критики, якою — за статутом — має займатися обрана на конвенції Контрольна Комісія. Небувалим до того часу пресумним фактом, що стався в історії УНСоюзу — це зламання присяги 11-ма членами Головного Уряду. Ця присяга звучить буквально:

„Я ... присягаю перед Всемогучим Богом і перед Вами, Шановні Члени, що я головний урядовець буду чесно й вірно сповняти й виконувати всі обов'язки й завдання, як головний урядовець, що я завжди буду придержуватися, сповняти і повинуватися правилам, реґулямінам і законам Українського Народного Союзу, що буду охороняти й обороняти добре ім'я... Союзу; що я буду дбати про його добробут і по моїй найкращій змозі працювати для загального добра Українського Народного Союзу. Так мені Боже допоможи, Амінь".

Як же на тлі тієї присяги виглядає заява 11-ти членів Головного Уряду, проголошена у тижневику „Гомін України" з 12 серпня 1981 р. Є там ціла низка важких оскаржень на адресу Головного Екзекутивного Комітету, але всі ті закиди у загальній формі, без одного будь-якого конкретно наведеного факту. Закидається там Головному Екзекутивному Комітетові „ряд статутових порушень" — без наведення одної точки якогось такого порушення. Закидається вину Головного Екзекутивного Комітету, що через такі якісь „порушення" прийшов спадок членства в УНСоюзі, дарма що загально відомо, що спадок членства прийшов не тільки в УНСоюзі, але й багатьох інших подібних установах наслідком економічної кризи в Америці та з інших причин, непов'язаних з XIII Конґресом. І коли 11 членів Головного Уряду проголосили публічно заснування „Комісії за Правопорядок в УНСоюзі", то тим самим кинули погане світло на УНСоюз — власне всупереч присязі, яку склали, щоби боронити й охороняти добру славу нашої установи.

Напевне не всі діячі і діячки з-посеред отих 11-ти членів Головного Уряду діяли злонамірено, щоби пошкодити доброму імені, добрій славі УНСоюзу. Вони так само українські патріоти. Але вони не знали „Основної грамоти-статуту" УНСоюзу. Вони забули теж, що УНСоюз завжди був і є поза і понадпартійною установою. Коли, наприклад, Дмитро Галичин, колишній український січовий стрілець, став головним предсідником УНСоюзу, формально виступив з ОДВУ, членом якого був до того часу, не переставши бути націоналістом - державником, бо у поневолених народів націоналістом є кожний, хто прагне для своєї первісної батьківщини незалежного державництва. Але теж Український Народний Союз, будучи власне поза і понадпартійною установою, не може ставитися байдуже до намагання будь-якої одної партії накидати свій провід і свою волю всім іншим.

Делеґати УНСоюзу на Конґресі Українців Америки не могли поставитися байдуже до підготови і способу зорганізування і ведення того Конґресу і мусіли приєднатися до тих 26-ох інших самостійних членських установ і організацій, які на знак протесту вийшли із залі. Це дуже прикро, що один із членів Головного Уряду способом свого головування на XIII Конґресі Українців Америки причинився видатно до тієї кризи, яка настала в нашому громадському проводі. Той наш діяч не знав статуту УНСоюзу і не знав його традиції. Коли починається конвенційна кампанія, то треба кликати: вибирайте таких делеґатів, які знають статут УНСоюзу, і знають його демократичний характер з пошануванням поглядів усіх українських вільних людей, які прагнуть самостійности для України і є добрими громадянами цієї країни „із праведним законом Вашінґтона".

Закид незнання „Основної грамоти-статуту" УНСоюзу 11-ма членами Головного Уряду, які проголосили заснування „Комісії для Правопорядку в УНСоюзі" не є голословним, бо ж вони повинні б знати, що всякі комітети чи комісії може покликувати тільки Головний Уряд і ніхто з його членів, окрема одиниця, чи гурток, не має права чинити таке, — це противиться статутові, отже є нелеґальне і неважне. Треба дивуватися, що між отими 11-ма членами були два адвокати й один професор університету: як можна не знати такої правди з основ, на які спирається УНСоюз?!

Тому правильним був заклик у передовій статті „Свободи", де поручалося вибирати тільки таких делеґатів на конвенцію УНСоюзу, які знають статут цієї установи та не вносили б своїми внесками чи пропозиціями такого заколоту, як оті члени Головного Уряду, які вперше за все існування цієї установи вихопилися з такою протистатутовою, нелеґальною і неважною заявою. А що всі вони належать до одного й того самого політичного середовища, то сама проста логіка, простий „хлопський розум" насуває підозру, що це партійно-політична кампанія проти УНСоюзу — всупереч життєвому інтересові всієї української спільноти у світі, проти інтересу українського народу й України. Найближча конвенція УНСоюзу мусить потвердити, що УНСоюз — це дійсно „заморська твердиня" України, яка шанує американське і власне демократичне законодавство.

Богдан Цимбалістий

ТАВРО БЕЗДЕРЖАВНОСТИ

II

Питання політичної культури української суспільности розглядатимемо в світлі повищих міркувань. Будемо питатися, скільки взаємного довір'я є між українцями, тобто переконання про щирість патріотизму й чесність своїх земляків, зокрема, коли вони на провідних становищах. (Це довір'я є психологічною основою національної єдности, згідливости, льояльности до своєї влади та співпраці між громадянами). Основна теза цього есею — цього довір'я та цієї єдности між українцями нема. Питанню причин такої політичної незрілости українського громадянства буде присвячена дальша частина есею. При кінці обміркуємо можливі засоби усування цієї історичної спадщини незрілости.

Всі у нас говорять: „одна українська нація", „одна соборна Україна".

Усіх болить, коли ворог переслідує українців у будь-якій частині України. Проте, якщо мова про щоденні взаємини між українцями чи якусь колективну спільну дію, тієї єдности і згоди нема. В. Липинський писав: „Щождо взаємного незнання себе (одні одних) українських людей, то воно в нас дійсно надзвичайне",... „глибоке, примітивне незнання своїх земляків і свого краю лежало — крім інших причин — в основі цієї чисто звірячої антипатії, якою українські люди в хвилинах, коли треба було за всяку ціну єднатись, взаємно, неначе пружинами, відштовхувались від себе. Як могло бути об'єднане на ділі те, що не було об'єднане в думках, мисленних образах і намірах?... Чи можуть врешті звати себе 'українськими націоналістами' і 'соборниками' ці інтеліґенти українські, які крім дрібних зненавистей, якихось своїх дрібненьких групочок нічого і нікого більше на Україні не знають і не хочуть знати" (Листи до братів хліборобів", стор. 449-50).

Наші сучасні публіцисти-дисиденти в Україні дають ту саму оцінку взаємин між українцями. Поет В. Стус у своєму листі зі заслання пише: „Табірний досвід показав, що наші люди надто схильні до чварів. Може, як ніхто інший. Гірко, боляче те все спостерігати. І все то історичні наслідки (хто його знає, може вони давалися і далися взнаки вже при руїнах Київської Руси?)... І в наслідок усіх наших загумінкових факторів маємо те, що всі наші зусилля марнуються" („Свобода", 2-го березня 1978 р.)

Євген Сверстюк у есеї „Остання сльоза", коментуючи поезію Т. Шевченка, м. ін., завважує: „Наше життя — вічно розбите і порізнене, відчужене від нас самих — 'і ми не ми, і я не я'. Де кожен один з одним наче поруч, але не разом. Де всі вічно блукають і розходяться, наче вражені чумою приречености. Де холод невиповненого життя обростає байдужістю до матері, до всіх і, зрештою, до себе самого. Бо, власне, з самим собою вічно розминаєшся — один з одним і самим з собою" (Євген Сверстюк: Вибране. Видавництво „Сучасність", 1979 р., стор. 59).

Спостереження В. Стуса і Є Сверстюка заперечують погляд, що його можна часто почути, мовляв, українці роз'єднані тільки у вільному світі, а в Україні у твердій совєтській неволі всі об'єднані. Виходить — і досвід інших народів потверджує, — що неволя об'єднує тільки у спротиві і ненависті до ворога, однак, ніяк не підготовляє поневолених до співпраці в умовах свободи. Зрештою поведінка наших дисидентів на Заході теж тому доказ. Є їх кілька і ніякої згоди між ними немає. Особи, що ризикували особистою свободою і життям в ім'я високих ідеалів свободи і пошани до людини, опинившись на волі, не можуть стерпіти інших поглядів. Вони виходять зі залі, щоб не слухати іншого дисидента, не хочуть зустрічатися зі собою, — одним словом, не дають прикладу толерантности і пошани до людини та до її права мати свою окрему думку на таку чи таку справу.

Навіть поверховна обсервація життя українців у вільному світі підсилює оцінки В. Липинського, В. Стуса й Є. Сверстюка про брак довір'я, згідливости серед нас і про наше невміння діяти разом. Як легко кидається у нас підозріння, засуджується і викидається з громади, відкидається від українства не раз вартісних одиниць. Вистачить, щоб хтось висунув іншу думку, теорію, гіпотезу, — які йдуть у розріз з дотеперішніми, нібито „освяченими" поглядами або незгідні з лінією партії, яка нібито знає все і рішає, про що й як кожний має думати, — щоб запідозрити таку людину якщо не в зраді і запроданстві, то принаймні в національній нестійкості, в нечесності і в бракові патріотизму.

Стан між нашими політичними групами всім відомий. За останніх 60 років, від часу Визвольних змагань тема консолідації наших політичних сил не сходила зі сторінок нашої преси. Справа, однак, не посунулася вперед. Парафразуючи слова гетьмана Івана Мазепи, можна сказати, що всі прагнули до тієї самої мети, проте „в один гуж не тягли" і досі не тягнуть. В основі постійних трагічних двоподілів — поруч амбіцій поодиноких лідерів — лежить недовір'я одних до других. Є в нас політичні групи, які вважають тільки себе справжніми патріотами, а всіх іншим, мовляв, не можна довіряти. Брак довір'я до чесности і патріотизму інших українців — це головний симптом нашої політичної незрілости.

Для ілюстрації взаємин між мешканцями різних земель України нагадаймо неґативні, принизливі оцінки одних про других, відчуженість і взаємне недовір'я між ними. Таке саме недовір'я існує між різними соціяльними верствами українського народу. Хоч українська інтеліґенція розпочала національне відродження й очолювала політичну боротьбу, в широких масах далі існувало недовір'я до „панів". І досі можна почути думку, що як в 1917-20 роках, так і під час Другої світової війни народ був готовий до революції, але інтеліґенція „не дописала". В переконанні пересічного галицького селянина „пан" з „паном" завжди тримає, тобто український інтеліґент з польським завжди, мовляв, порозуміються, очевидно коштом — „бідного народу".

Життя наших громад постійно розбивається, коли доводиться виконати якесь спільне завдання. Так постають дві школи українознавства в тому самому містечку; так влаштовуються два свята державности, хоч сенс відзначування цих роковин є якраз зміцнювати почуття національної єдности; так будується дві церкви, часом одна поруч другої, щоб могти святкувати за різними календарями, начебто в одному храмі не можна б цього робити, зваживши, що храми порожні ввесь тиждень за вийнятком кількох годин недільних Богослужб. Всюди видно типовий нам брак раціонального підходу до завдань, брак згідливости, доброї волі і брак навіть християнської любови між самими християнами.

(Продовження буде)

СОЮЗОВЦІ! КОНВЕНЦІЙНА КАМПАНІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ВЖЕ РОЗПОЧАЛАСЯ. ЇЇ МЕТА: ПРИДБАТИ 4,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ 8 МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ! ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЮ ВЕЛИКУ МІСІЮ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

Казуо Накаї...

(Закінчення зі стор. 1)

бік вивчення національних проблем у СССР, про які загально в Японії або нічого не знають, або знають мало, навіть у колах слов'янознавців і совєтологів.

Перечитуючи багато матеріялів для його дисертації, Казуо Накаї ще перед приїздом до Гарварду бачив, що з питанням України, як воно насвітлене в усіх без вийнятку книжках японською мовою про колишню Росію чи про СССР, не все гаразд; там навіть українська мова пояснена, як „діялект російської". Вчитуючись зокрема в поезії Шевченка, тоді ще в перекладах (хоч є і японською мовою вибрані твори Шевченка) К. Накаї зміцнювався у своїх переконаннях, що Україна є відмінною від Росії, і він вирішив простежити цю справу до кінця.

Для цього треба було знайти науковий центр, де можна було б ці речі глибинно простудіювати. Очевидно, що його увага відразу скерувалася на Гарвардський університет — найвпливовіший і найавторитетніший під цим оглядом центр українознавства. І тут вже все пішло так, як він і сподівався. Вглиблюючись і поринаючи в дійсно автентичні наукові українські й інші джерела, молодий учений-японець бачить ясно, що його інтуїція йому підказала правильний шлях. Тепер перед ним, хоч далекі, проте приманливі обрії: він хоче перекладати Шевченка з оригіналу і дати його твори у перекладі найбільш наближеному до українського першовзору (досі він сам мусів читати переклади з перекладу, чи то з англійського, чи німецького, чи російського). А Шевченко, який і цього японського вченого примусив перейнятися пошаною до історії й літератури, ба, навіть — до народу українського і самої України, дуже багато втрачає при перекладі взагалі, а що вже говорити про „кількаповерховий" переклад — від оригіналу тоді відходиться все далі і далі. До речі, вибрані поезії Шевченка вийшли японською мовою до 150-річчя народження Пророка України в 1964 році. Це засадничо добрі переклади кількох перекладачів, але на цьому, — каже К. Накаї, — не слід спинятися, а йти далі, а знання української мови в тому страшенно помічне.

Шевченко, отже, і його „Кобзар" — в майбутньому для молодого вченого. А вже тепер К. Накаї працює над іншим перекладом, який незвичайно потрібний і на часі. Це переклад монументальної праці Івана Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація", яка вийшла вже багатьма мовами, включно з китайською (в Пекіні). Переклад К. Накаї здійснює разом з іншим японським вченим. Його співробітник знає мову російську і перекладає з російського варіянту Дзюбиної книги, а сам К. Накаї — звіряє все з українським оригіналом і робить частину перекладу сам. Вже пророблено десь третину праці; до літа весь переклад має бути закінчений; сама ж книга появиться восени цього року. Певне видавництво погодилося видати переклад і досі всі формальності полагоджено. Тож восени слід чекати японського перекладу важливого твору українського дисидента, що, хоч покаявся, але дав Україні і світові таку книгу, що вписала його ім'я на всі часи в історію української політичної думки, ба і світової.

А дальший задум ученого з Японії — написання праці „Сучасна історія України". Каже К. Накаї, що починатиме він з XIX століття, а властиво — від Шевченка, бо це Шевченко в першу чергу й насамперед збудив і в нього самого зацікавлення цією проблематикою. „Це ж безсмертний Шевченко!" — цей момент підкреслює Мирон Сурмач і радіє, зворушений докраю: „Оце він — Шевченко, хоч його 120 років нема між нами, а він стоїть перед нами, над нами як тоді, так тепер. І стоятиме так у майбутньому".

У Філядельфії...

(Закінчення зі стор. 1

вій частині наших святкувань.

Проклямацію губернатора Пеннсильванії Дик Торнбирга прочитає мгр Уляна Мазуркевич, голова Комітету Оборони Людських і Національних Прав України, що, не зважаючи на триваючі непорозуміння серед українського громадянства, провадив свою працю в обороні нескорених українців на рідних землях і далі систематично і фактично залишився найактивнішим у цій ділянці. Зорганізоване українське громадянство Філядельфії вибрало мгр У. Мазуркевич „Українкою Року", й голова Відділу УККА наділить її відповідною грамотою, щоб виявити загальне признання українського громадянства усім паням із Комітету за їх віддану працю.

Як і кожного року, уривки з Четвертого Універсалу Української Центральної Ради, яким проголошено суверенність Української Народної Республіки, та уривки з Акту Соборности, яким переведено в життя злуку Західньої Української Народної Республіки в єдину, нероздільну соборну державу українського народу відчитають представники молодечих організацій. Учасники академії матимуть змогу вітати поміж собою учасників тогочасних українських Визвольних Змагань, які живуть у Філядельфії та околиці.

Керівні органи Відділу УККА доклали всіх зусиль для гідного відзначення 64-ої річниці проголошення державної самостійности України та 63-ої річниці злуки всіх українських земель в єдиній соборній Українській Народній Республіці. Тепер голос за українським громадянством Філядельфії та околиці.

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО БРАТІВ У ПОТРЕБІ!

Чи Ви вже склали свою пожертву на допомогу загроженим голодом, холодом і недугами братів і сестер українців у Польщі? Передайте її негайно на руки Вашого о. Пароха, або перешліть на адреси:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302

UKRAINIAN CATHOLIC ARCHDIOCESE
815 N. Franklin Street
Philadelphia, Pa. 19123

МЕШКАНЦІ СТОЛИЦІ ТЕКСАСУ, МІСТА ОСТИН, відкинули законопроєкт, який дозволяв би на дискримінацію у винаймі помешкань і продажі домів на базі сексуальної настанови поодиноких осіб. Законопроєкт мав на увазі передусім гомосексуалістів, число яких значно зросло в останніх часах в тому місті. У публічному референдумі населення міста відкинуло його відношенням голосів 36,239 до 20,997.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п.

о. радника РОМАНА ГАНАСА

складаю 50.00 долярів
на ВИХОВАННЯ МОЛОДИХ СВЯЩЕНИКІВ
В МОНАСТИРІ ОО. ВАСИЛІЯН в Ґлен Кові, Н. Й.

Іван ХОМИН з Родиною

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 8-го червня 1981 року
відійшла у Вічність
наша Найдорожча
МАМА, БАБУНЯ І ПРАБАБУНЯ

бл. п.

ВАРВАРА з ТЕСЛЮКІВ ГУМЕНЮК

проживши 89 літ.

Цією дорогою складаємо щиру подяку Всім, які взяли участь у похоронних відправах та відпровадили Покійну на Вічний Спочинок.

Щиро дякуємо нашим Приятелям за вислови співчуття особисто, телефонічно та листовно.

Наша щира подяка за пожертви замість квітів у пам'ять Покійної.

На СЛУЖБИ БОЖІ:

Стефанія і Микола Степанюк, Мирослав Зайферт, Дарія Зайферт, Василь і Галя Круталевич, Люба Артимишин, Українська Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Ню Йорку, Михайло Зварич з родиною, Гнат і Дарія Балазюк, Микола Ничай, Роман і Катерина Решітник, В. Богданів з родиною, Е. Кореленський, Степан і Анна Секрета, Марія Гарасимів, І. М. Суські, Евген і Дарія Гречило, Василь і Анна Серант, Дарія Чижик, Лідія Стасюк, Ярослав і Люба Дармограй, Ольга Стасю, Дарія Оленська, Розалія Лойко, Евген і Богданна Михайлів, Р. Б. Ковалів, Богдан Гевко з родиною, Марія Шепарович, Марія Михайлів, Василь і Дарія Мудрі, Петро і Анна Дармограй, Осип і Ірина Бурачок, Олекса і Марія Мотиль, Степан і Евстахія Шуган, Люба Турчак, Микола і Софія Вацик.

На ФОНД ВИХОВАННЯ УКРАЇНСЬКИХ СВЯЩЕНИКІВ у БРАЗИЛІЇ:

Степан Селешко, Ярослав і Оля Цегельські, Роман і Стефанія Цегельські, Юрій і Надя Цегельські, Мирослав і Дарія Зайферт, Олекса і Марія Мотиль, Петро і Анна Дармограй, Микола і Стефанія Степанюк, Микола і Марта Коковські, Микола і Ольга Зацухні, Віталій і Леся Богданів, М. і А. Крумшин, Мирослав Яцусь, Микола Ничай, Евген і Богданна Михайлів, Дарія Оленська, Дмитро і Марія Кузів, Іван Гурик, Михайло Головей, Любомир і Стефанія Гуменюк, Ярослав і Слава Гуменюк.

Сума .... 365.00 дол.

Хай Всевишній Господь винагородить усіх Вас своїми щедрими ласками.

РОДИНА

ПОДЯКА

З волі нашого Бога Творця, дня 17-го липня 1981 року ненадійно відійшов у вічність на 62 році життя, наш найдорожчий муж, батько і брат

БЛ.П.

Володимир ЛЕСИК

В такій тяжкій хвилині є неможливо віддячитись всім, які чимнебудь причинились до улегшення нашого несподіваного горя і болю.

Ми щиро дякуємо Всч. Отцям парафії Св.Духа в Честер, за відправлення парастасу та похоронних обрядів, о. сотрудникові Юрієві Волощакові за уділення Св. оливопомазання Покійному, а особлива подяка належить о. монс. Липинові за зворушливі пращальні слова в церкві, які неодному присутньому витиснули сльози з очей.

Важко знайти слова, щоб висказати належну подяку родині, кумам, друзям, які приїхали з далекої Канади, Ню-Йорку, Ню-Джерзі, щоб віддати належну прислугу Покійному як знак пошани і любови до Нього і відпровадити Його на вічний спочинок.

Сердечно дякуємо всім за квіти складені обильно біля домовини Покійного: Пан Пастушок і Родина, ООЧСУ 34 Відділ в Честер, п-ство К,Крупські Денвер, Ігор Притула і Родина Галіфакс Канада, П.П.Шашкевич Іванка і Софія Лос Анджелес п.п. Л.Притула і Родина, Бурлінгтон, Канада, С.Колодій Торонто Канада і п-ство Молодовець Дмитро і Родина, Честер, К.Притула,Торнгіл Канада.

Щире спасибіг п.мґр В.Сичеві за прощальні слова від Честерської громади після парастасу.

Особлива подяка належить всім тим, що пожертвували на Службу Божу за спокій душі Покійного.

Ми з глибини серця і вдячні родині, кумам і друзям, які віддали осанню прислугу, несучи домовину Покійного на вічний спочинок:

Ігор Притула Гаілфакс, Григорій Ціхановський Мідія, Дмитро Молодовець Честер, Сильвестер Костик Ню-Йорк, Олекса Венчак Честер, і Дмитро Кіт Бакман Віліч.

Ми невимовно вдячні паням за приготовання і принесення харчів та печива на тризну: М.Венчак, Молодовець К. Комендачук А.,Ціхановська О., Рац Т., Янчак М., Кобринка М. Кухта О., Горбова Р., Янчак М., Костик К.

Неможливо поминути п.інж. горбового, який зайнявся збіркою замість квітів під час тризни, на Св. Софію. Жертводавці: Інж. В.Горбовий Голмс, Інж. Р. Мельник Йорк, Сильвестер і Катерина Костик Ню Йорк, п. В.Кий Валінгфорд та Іван і Тетяна Стельмах Честер.

Рівнож щиро дякуємо п.Сливоцьким за пожертву замість квітів на Собор Св.Родини у Вашінґтоні.

Щиро дякуємо всім, що прислали нам картки співчуття.

Ми невимовно вдячні п-ству Молодовцям, котрі від першої хвилини нашого горя прибули до нас, та розрадою, потіхою та моральною піддержкою помогли перенести нам наше страшне горе. Особливо дякуємо п. Д.Молодовець за велику поміч та полагодження справ зв'язаних з похороном. Хай Всевишній не забуде їх благородні діла, та нагородить їх сторицею. Вкінці дякуємо похоронному заведенню „МОЙ РЕЛЕНД" Трейнер, за взірцеве переведення похорону.

Ми вибачаємось, якщо з причини людської слабости когось поминули і не згадали імен. Ще раз дякуємо всім, хто в будь-який спосіб старався полегшити наше несподіване горе. Нехай милосердний Господь нагородить Вас своїми щедрими ласками.

Тяжким смутком і горем прибиті:
ЕВФРОЗИНА — дружина
ЛЮБОВ ВОЛОДИМИРА, ОКСАНА АННА — дочки
БОГДАН РОМАН, ІГОР МИКОЛА — сини

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов у Вічність дня 3-го грудня 1981 року у Філядельфії, наш тіточний Брат

БЛ.П.

МИРОСЛАВ АБРИСОВСЬКИЙ

Цією дорогою висловлюємо нашу подяку Рідним, Приятелям і Знайомим Покійного, які взяли участь в похоронних відправах та виявили своє співчування усно і в листах. Всім, що зложили пожертви на Святі Літургії в сумі 85- дол. та Всім, що замість квітів на могилу Покійного зложили пожертви на Патріярший Фонд в сумі 550- дол. і на церкву св. Архистратига Михаїла 40-дол. Ми дуже вдячні Преосвященному Владиці Робертові Москалеві та Всечеснішим Отцям: Д-р Іванові Біланичеві, о. Томі Саюкові, о. Володимирові Пелехові, О. Тарасові Лончині за відвідування Покійного у лічниці, за уділювання Святих Тайн. Наша подяка Всечеснішим Отцям. Преосвященному Владиці Робертові Москалеві, о. радникові Томі Бариляккові, о. Томі Саюкові і о. Володимирові Пелехові. Спеціяльна подяка Преосвященнішому Владиці Робертові Москалеві за зворушливу і глибоку змістовну проповідь в часі Святої Літургії, а о. Володимирові Пелехові за прощальні слова в похоронному заведенні. Велика подяка Всім, які відвідували Покійного в лічниці і в дома, несучи Йому поміч, слова потіхи і розради, як Вп. Панство: Палевичі, Возні, Лопатинські, Захарясевичі і багато інших. Наша щира подяка о. митр. Мирославові Харині за грошевий дар, в пам'ять Покійного на видання книги У.А.Гімназії у Львові. Дякуємо нашим лікарям: Д-р Романові Дикому і Д-р Василеві Салякові за солідну лікарську опіку і поміч Покійному в часі Його довгої недуги. Щира подяка п. Олесеві Гудьові і Його Родині, та п. Марії Стефанишин за опіку в часі недуги Покійного і які занялися похороном. Рівнож наша подяка п. інж. Юліянові Головчакові за пращальні слова в часі панахиди від Управи Відділу Українського Патріярхального Т-ва. Панству Квікам і п. Ганусякам за приготування тризни. Управі Товариству Св.Софії за відступлення приміщення на поминки. Дякуємо Похоронному Заведенню М.Насевичів за совісну погребну обслугу. Нехай Всемогучий Господь винагородить Вас Усіх щедрими ласками, а душі Покійного дасть вічний упокій.

Тіточна сестра: ІРИНА ЯРОШ з чоловіком РОМАНОМ і ДІТЬМИ
Вуєчні сестри: ЗАЛІЗНЯК МИЛОСЛАВА з ЧОЛОВІКОМ ЮЛІЯНОМ
БАЛУЩАК НАДІЯ з чоловіком МИРОНОМ І СИНОМ

Ділимося сумною і болючою вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 19-го січня 1982 р., після короткої і тяжкої недуги, відійшла у Вічність, прийнявши Найсвятіші Тайни,
моя Найдорожча МАМА, наша Дорога БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ, ТЕТА і ШВАҐРОВА

СВ. П.

ІВАННА зі ШМЕРИКОВСЬКИХ ПРИЙМОВА

народжена 19-го січня 1898 р. у Надвірній, Україна.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 22-го січня 1982 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми при 129 Схід 7-ма вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в суботу, 23-го січня 1982 р., о год. 10-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Юра в Ню Йорку, а відтак на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:

донька — РОМА БОГАЧЕВСЬКА з мужем ЮРІЄМ і дітьми АНЕЮ І БОРИСОМ
син — ОЛЕКСАНДЕР з дружиною КАТЕРИНОЮ і їх синами — АНАТОЛЬ, ВІКТОР, АНДРІЙ з дітьми
братанки:
АНДРІЙ з дружиною ІРЕНОЮ і дітьми КАТЕРИНОЮ, МЕЛЯНІЄЮ І ТАМАРОЮ
ІВАН з дружиною УЛЯНОЮ і сином МАРКОМ
шваґрова — АННА ПРИЙМОВА зі сином СЛАВКОМ і донькою ЛЕСЕЮ з родинами
сваха — ТЕТЯНА БОГАЧЕВСЬКА з родиною

Назустріч...

(Продовження зі стор. 2)

Україна за будь-яких мов і будь-яких мотивів та будь-коли стала „місійною територією" будь-котрого віровизнання. На потребу виключення такої небезпеки я вказував у своєму нарисі „Самовизначення християнської України" ще 1977 року (В-во „Новий Шлях").

„Україна ніколи не була і ніколи не буде безрелігійною пустелею", — остерігав я тих читачів, які припускали б, що московсько-большевицький безбожницький режим викорінить християнство в Україні і тому, після звільнення її, доведеться проводити там проповідницько-місійну акцію. Ані віруючі, ані байдужі до релігії українські патріоти не сміють допустити до будь-яких 'місійних перегонів' на українських землях... Україна протягом своєї історії багато разів страждала від усяких 'місійних кампаній', чи то східніх — керованих з Візантії та Москви, чи то західніх — запляннованих такими проримськими центрами, як Варшава і Будапешт".

А втім, українські церковні громади обох віросповідань у вільному світі протягом минулих ста років не перестали бути подібним незаконним „місійним тереном для римокатолицького, „Юнайтед Чирч" і інших англомовних віровизнань. „Українці-католики і українці-православні можуть і повинні одностайно виступити проти цього душохватства... що „багатьох психічно здорових українських людей перетворює у суспільно-психологічне перекотиполе, у своєрідні мертві душі без людського коріння".

Відкинувши максималістські задуми і підвищивши мінімалістські засновки, на шляху до відзначення тисячоріччя християнської України, можна б успішно поборювати і той рак, що підточує живий організм вільної української громадськости у світі.

(Продовження буде)

Андріївський Вечір

Стоять (зліва): Уляна Сось, Марта Перейма, Наталка Захарченко, Дарка Стець, д-р Лариса Фонтана, Аруня Старух.

В суботу, 12-го грудня 1981 року, о годині 8-ій вечора у великій залі українського католицького собору Пресвятої Родини у Вашінгтоні відбувся традиційний український Андріївський Вечір, який влаштувало Об'єднання Українців Вашінгтону. Програмою Вечора вже другий рік підряд провадили Аруня і Філько Старухи та Марта Перейма. Присутніх було понад сто осіб, в більшості молодь.

Після коротенького відкриття, яке складалося з уривків віршів Оксани Рудакевич з її книжки „Щастя-долі виглядаєм" викликано всіх Андріїв та Андріян, яким відспівано многоліття.

Кожний Андріївський вечір очолюють почесні голови цього свята: король і королева. Королем став Максим Василюк, який відкусив найбільший шматок „Калити", а королевою — Ліда Солтис, яка витягнула карту „королева серця". Врадувані вибором володарів присутні забавились „Царівни", „Голубки", „Андрію, де ти?" та „Вію, вію, вію вінець", що дало змогу кожному „тісно" познайомитись. Старше громадянство, побачивши, як забавляється молодь, пригадало собі молоді літа і почало „віяти" вінок, щоб також „тісно" познайомитись. Від тієї хвилини стерлася різниця віку і всі „молоді" забавлялись, а на залі лунав сміх і радість...

Згодом приступили до поважної частини Вечора. Тут головну ролю відіграв чудовий песик „Гуцул" (вірний друг родини пл. сен. Миколи Ставничого), який викликав велику радість в юначки Люсі Сось, бо, вибравши з-поміж всіх інших її балабушок, виворожив їй, що вона перша зі всіх, хто приминював пса, вийде заміж. На закінчення першої половини Вечора, всі молоді, нежонаті і незаміжні, стали в два ряди і, переходячи по черзі на чоло ряду, аж хтось першим переступив поріг, довідались, хто в найкоротшому часі стане під вінок.

Після короткої перерви, під час якої гості мали нагоду відсвіжитися напитками та закусити смачним печивом, яке приготовили членки Жіночої Секції ОУВ, розпочалась друга частина Андріївського Вечора. Пл. сен. Микола Ставничий з великим почуттям прочитав вірш Оксани Рудакевич „На Андрія", в якому пригадав, що хоч ми далеко від рідного краю, але не забуваємо дорогих нам українських традицій. Філько Старух прочитав коротенький вірш „Під Андріївський Вечір", який написала членка ОУВ Наталка Захарченко. Під звуки пісні „Розцвілася рожа...", яку співали всі присутні при акомпаньяменті трьох гітаристок — Лесі Копко, Софійки Наконечної і Оленки Добчанської, на залю ввійшли шість циганок-ворожок: Наталка Захарченко (віск), Дарка Стець (іґли на воді), Уляна Сось (долоні), д-р Ляриса Фонтана (тарілки), Марта Перейма (імена на воді) і Аруня Старух (карти). Першу загальну ворожбу перепровадила циганка Аруня, читаючи „коротенькі віршовані поради", які вибирали собі 13 осіб з-під 13-ох запалених свічок. Хто бажав, приступав до ворожок, щоб довідатись про свою долю, а інші співали українські народні пісні при акомпаньяменті гітар. На закінчення Вечора, ворожки принесли свої свічки і поставили їх на столику, довкруги якого всі гості, взявшись за руки, відспівали „Надобраніч". Під час мурмурандо „Ніч вже йде" Філько і Аруня Старухи та Марта Перейма, попрощали всіх коротеньким віршем О. Рудакевич.

Після „іскри" та вигуку „добраніч", вся молодь і „молодь" розійшлись домів.

Т. Старух

Комітет для відзначення 1000-річчя хрищення України округи Монтреаль—Оттава

Дня 19-го грудня 1981 року, в місті Ляшін, Квебек, відбулось засідання президії Комітету для відзначення 1000-річного ювілею хрищення України. Було запропоновано і обговорено слідуючий плян праці:

1. Підготовити духовний концерт силами церковних хорів парафії Місійної округи Монтреаль-Оттава.

На координатора того концерту запросити І. С. Козьчка. Концерт той має відбутись після Паски.

2. Підготовити на серпень місяць 1982 року величаву польову Службу Божу з відповідною програмою. На Службу Божу запросити Первоєрарха нашої Церкви Блаженнішого Митрополита Андрея. Якщо б Блаженніший Митрополит не зміг в той час прибути, то просити його благословити приїзд Владики Василія і о. д-ра С. Ярмуся з відповідним рефератом. Місце на польове Богослуження буде устійнено пізніше.

3. Всім нам відомо, що Українська Православна Церква на протязі своєї історії завсіди стояла на сторожі збереження українського народу в найтяжчі історичні часи. Тому що сьогодні в Україні панує насильна русифікація і переслідування національне і релігійне українського народу безбожним окупантом Москвою, необхідно підготовити масову демонстацію з відслуженням Молебня за український нарід на площі канадського парляменту. Пізніше зі запаленими свічками-похід до совєтської амбасади, щоб своєю демонстрацією вимагати припинити русифікацію в Україні та звільнити з тюрем і заслань всіх членів Української Гельсінкської Групи, які неправно засуджені. Приготовити в цій справі й інший меморандум до канадського уряду з просьбою представити совєтському урядові вимоги українців, громадян Канади, а саме: цілковиту волю і свободу всім релігійним віроісповідуванням в Україні. Узаконення легального існування і праці Української Автокефальної Православної Церкви, Церкви українського народу. Відведення площі коло пам'ятника св. Володимира на Володимирській горі для каплиці, яку побудують своїм коштом і утримуватимуть українці Канади. Негайно звільнити о. Романюка і дозволити йому виїхати до Канади. Заявити совєтському урядові готовість Канади прийняти всіх звільнених українських дисидентів.

4. Приготовити подібний меморандум до совєтського уряду і передати в час демонстрації представникові совєтської амбасади. Демонстрація має бути мирна і спокійна. Про час демонстрації буде повідомлено все українське громадянство.

5. До тієї демонстрації буде запрошено всіх українців Східньої Канади.

О. Павло Шандурський, голова
Олександер Ромас, секретар

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми

ЛИСТА Ч. 2

А. Гонч, Ню Віндзор	17.00
Б. Крушельницький, Ковгс	12.00
О. Несіна, Ню Йорк	12.00
Д-р М. Новосад, Елджін	12.00
Д-р О. Фаріон, Чикаго	12.00
В. Семенина, Гемптон	10.00
Д-р Б. Шебунчак, Монтклер	10.00
Й. Жук, Воррен	8.00
Д-р І. Гребеняк, Лондонвілл	7.00
Д-р М. Дудра, Крессон	7.00
В. Дучинський, Клівленд	7.00
І. Заяць, Іст Гановер	7.00
М. Кулинич, Джексон Гайтс	7.00
С. Максимчук, Джерзі Сити	7.00
О. Миськів, Аліквіппа	7.00
М. Пацура, Філядельфія	7.00
М. Садовський, Ст. Люїс	7.00
І. Серант, Ню Йорк	7.00
Д-р О. Сохан, Йонкерс	7.00
Ю. Тамарський, Джерзі Сити	7.00
о. шамб. М. Харина, Філядельфія	7.00
Л. Чабан, Пітсбург	7.00
А. Яременко, Джерзі Сити	7.00
О. Яримович, Кергонксон	7.00
А. Тиха, Ірвінгтон	5.00
В. Пепюк, Сеймор	4.00
В. Балабан, Річмонд Гілл	2.00
С. Біловус, Статен Айленд	2.00
І. Блиха, Ґарфілд	2.00
Р. Бобяк, Йонкерс	2.00
С. Боднарчук, Ню Йорк	2.00
Е. Бучма, Квінс Віледж	2.00
В. Волошин, Вест Айліп	2.00
Р. Винник, Гайд Парк	2.00
Д. Вирста, Рочестер	2.00
Ю. Войчак, Баффало	2.00
В. Гаєвий, Джерзі Сити	2.00
Я. Гарасовська, Чикаго	2.00
Б. Гнідь, Сомервіл	2.00
М. Гнатик, Енгельвуд	2.00
А. Грабар, Спрінг Гілл	2.00
П. Грабович, Веніс	2.00
М. Гайдич, Ню Йорк	2.00
Д-р Б. Ґарбовський, Ютика	2.00
П. Ґелетій, Бервік	2.00
М. Ґенза, Ню Йорк	2.00
Д-р Н. Дейчаківський, Бреквіл	2.00
Л. Денисенко, Ню Йорк	2.00
Д-р І. Дідюк, Рослиндейл	2.00
А. Дикий, Мідл Віледж	2.00
М. Елнів, Ню Йорк	2.00
А. Завадович, Чикаго	2.00
Ю. Зеленський, Річмонд Гіл	2.00
В. Каліцінський, Рочестер	2.00
А. Калинович, Джерзі Сити	2.00
П. Капітула, Йонкерс	2.00
А. Кобаса, Севелл	2.00
Р. Кодний, Ларчмонт	2.00
І. Коровицький, Кергонксон	2.00
П. Королишин, Н. Порт	2.00
Д-р В. Коропей, Трентон	2.00
В. Костюк, Вудсайд	2.00
С. Кузьмович, Філядельфія	2.00
Я. Левицький, Ню Йорк	2.00
О. Ленець, Пукіпсі	2.00
В. Ленчук, Джерзі Сити	2.00
Г. Лозинський, Чикаго	2.00
Г. Лучанко, Філядельфія	2.00
І. Мелінишин, Овн Форест	2.00
М. Мерена, Джансон Сити	2.00
П. Меуш, Асторія	2.00
М. Міщук, Карнегі	2.00
М. Модрицький, Лінкольнвуд	2.00
М. Мотиль, Лонг Айленд Сиіті	2.00
Ю. Павлівець, Квінс Віледж	2.00
І. Піддубний, Філядельфія	2.00
Є. Піндичук, Скарборо	2.00
Р. Погорецький, Джерзі Сити	2.00
М. Попович, Тавнтон	2.00
Р. Раковський, Бронкс	2.00
М. Ракуш, Маямі Біч	2.00
А. Рузон, Сідар Ноллс	2.00
В. Сенежак, Вест Орендж	2.00
С. Сідлярчук, Бостон	2.00
М. Сивий, Карнегі	2.00
М. Славятинський, Філядельфія	2.00
П. Слободян, Кларк	2.00
Б. Сольчаник, Ірвінгтон	2.00
М. Сухорський, Елізабет	2.00
К. Тесля, Марльборо	2.00
о. І. Ткачук, Ню Йорк	2.00
С. Тополюк, Рочестер	2.00
П. Турин, Баффало	2.00
І. Фасолян, Філядельфія	2.00
Д-р Т. Чуй, Ракі Гіл	2.00
Гр. Шараневич, Пітсбург	2.00
Т. Шпірук, Сілвер Спрінг	2.00
М. Шумило, Лексінгтон	2.00
П. Ярема, Ню Кесл	2.00
Ю. Ясєйко, Вудгейвен	2.00

• РОЗШУКИ •

Пошукую знайому **ЛІДІЮ ЦИМБАЛ** яка правдоподібно живе в Ню Йорку. Пошукує її **Анна Бабак.** Ч. тел.: (215) 464-1949. Adresa: 3448 Eden St., Philadelphia, Pa. 19114. А також пошукую: **ІВАНА ДУБИНУ** Він є в Sydney, Australia.

HELP WANTED

REAL ESTATE SALES
Seeking agressive men and women. Full or part time. Flexible hours. Full Company benefits — Opportunity for advancement. No experience necessary. Will train.
(212) 781-1978

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 24-го СІЧНЯ 1982 р.

Елізабет, Н. Дж. Річні загальні збори С-ва Любов — 37-ий Відд., о год. 12-ій дня, в церковній малій залі, Ґріп вул. в Елізабет, Н. Дж. На порядку: звіти Управи, К. Комісії та вибір нової Управи на 1982 р. Проситься прибути на означений час. Якщо на означений час не явиться приписана статутом кількість членів, збори відбудуться годину пізніше і будуть правосильні. По річних зборах відбудуться Місячні на яких буде вибір делеґата на 30 Конвенцію УНС. — Анна Гнатюк, секр.

Шарон, Па. Річні збори 386 Відд., о год. 12-ій дня, в церковній залі при Clark вул. в Шарон, Па. — Катерина Його, секр.

Бейон, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 281 Відд., о год. 3-ій по пол. в УНДомі при 280 Ave. E., Bayonne, N.J. Після загальних зборів, звичайні місячні збори під час яких буде вибір делеґата на 30-ту Конвенцію УНС. — Управа.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЗОНЯ ЄДНОРОВИЧ, членка УНС Відд. 277-го ім. св. Івана в Гартфорді, Конн., померла 21-го вересня 1981-го р. на 53-му році життя. Нар. 1928 року в Гартфорді, Конн. Членом УНС стала 1965 року. Залишила в смутку чоловіка Петра, трьох синів і брата. Похорон відбувся 28-го вересня 1981 р. на цвинтарі Гластонбури, Конн.

Вічна Її Память !
Семен Кравець, секр.

КАТЕРИНА СТАР, член УНС Відд. 171-го ім. Лесі Українки в Джерзі Сити, Н.Дж., померла 29-го жовтня 1981 року на 91 р. життя. Нар. в 1890 році в селі Великі Глібовичі, Бібрецького повіту, Україна. Членом УНС стала в 1925 році. Залишила в смутку доньку Марію Донавік, сина Івана Старра та внуків і правнуків. Похорон відбувся 2-го листопада 1981 року на українському православному цвинтарі свв. Петра і Павла в Ютиці, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять !
Стелла Раси, секр.

МАРІЯ ФЕДОРЧАК, член УНС Відд. 112-го Т-ва св. Марії у Пармі Огайо, померла 14-го жовтня 1981 року на 83-му році життя. Нар. 27-го липня 1898 року в Польщі. Членом УНС стала 1944 року. Залишила в смутку сина Френка Броньовського з дружиною Елзі. Похорон водбувся 16-го жовтня 1981 року на цвинтарі „Кальварія" в Клівленді, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять !
Марія Капраль, секр.

МАРІЯ ПЕТРИК, член УНС Відд. 44-го в Нортгемптоні, Пенсильванія, померла 19-го жовтня 1981 року на 74-му році життя. Нар. 25-го жовтня 1906 року в Коплей, Пенсильванія, Членом УНС стала в 1925 році. Залишила в смутку мужа Андрія і дочку Марцеллу. Похорон відбувся 23-го жовтня 1981 року на цвинтарі „Воскресіння" у Вескосвілі, Пенсильванія.

Вічна Їй Пам'ять !
Мартин Шеска, секр.

● РІЗНЕ ●

ЧУДОВИЙ МОЛИТВЕННИК ДЛЯ ДИТИНИ
Ангел Хоронитель
о. Т. Лозинського
з 70 кольоровими малюнками
Ярослави Сурмач
вже можна набути в Сурмі, в мовах українській або англійській. Ціна з пересилкою 11 долярів. Пишіть: SURMA
11 E. 7th St., New York, N.Y. 10003
Хто хотів би його поширити між знайомими, дістане опуст за труд.

■ REAL ESTATE ■

TIRED OF CITY LIVING?
RANCH HOME
Beautifully decorated in Aberdeen section of Matawan, N.J. A/C — w/w carpet, wood panelling, 3 B.R's + den, 1½ baths, garage, all major appliances. Lovely landscaping. Contact Mrs. Barnash: 201-432-2000 or 201-868-1363

●FUNERAL DIRECTORS●